

3409 22/5 68: 2. beh. af f. t. l. om opsparingspræmiering.

3410

[Finansministeren.] Jeg tror, at man skulle præmiere opsparing til ganske specielle formål. Også dette kan jo lyde uhyre tiltalende, men ordningen lider desværre også af den vanskelighed, at den er svær at have med at gøre i administrationen, der skal kontrollere, om man nu også, når perioden for bindingen er udløbet eller pengene er frigivet, virkelig benytter disse penge til det omtalte formål, om man virkelig benytter dem til f. eks. at købe hus eller til at billiggøre sit boligforbrug på den ene eller den anden måde, som man har overvejet.

Jeg tror derfor, at den eneste måde, der er enkel, er opsparing på en konto, idet man kan kontrollere, at der står et beløb på denne konto. Det kan naturligvis medføre, at mennesker, der har beløb på andre konti, som har sparet op i forvejen, flytter nogle af deres penge over på denne konto. Det ved vi alle sammen. Men derfra og til at sige, at der ikke foregår nogen som helst nyopsparing over denne ordning, er selvfølgelig forkert. Dertil kommer, at det jo også i sig selv er et afsavn for disse mennesker, der flytter pengene over, at de nu binder en del af deres opsparing i et vist antal år, således at de ikke kan disponere derover.

Dertil kommer jo da endelig også, at der er vel egentlig ikke noget umoralsk i, at samfundet præmierer de mennesker, der på et tidligere tidspunkt har sparet et beløb op. Det er jo ikke således, at de folk, der sparer penge op her i landet, på anden måde er præmieret. De bliver beskattet af den del af deres indkomster, som de lægger til side, og de bliver beskattet af den formue, der dannes sig ved, at de ikke bruger deres indkomster, men lægger pengene til side i stedet for. Skulle det derfor ske, at nogle flytter deres sparemidler fra én konto over til en anden, er det ikke den største ulykke, der kan ske. Men jeg er overbevist om, at dette, at man ved, at en opsparing bliver præmieret på den måde, det nu vil finde sted, også vil lokke folk frem, der ikke i forvejen er sparere.

Jeg er enig med ærede ordførere i, at det naturligvis er betænkeligt, at man har indført en indkomstgrænse, men det har vi jo netop gjort for at få ordningen så folkelig som muligt, og således at de, der normalt skulle kunne spare op uden at have en opsparingsstimulans, falder udenfor. Nu ved jeg godt, at hr. Egon Jensen sagde, at 60.000 kr. er en høj grænse. Det er måske også en høj grænse, men lad os se reelt på det. Hvis ikke vi har en opsparingsordning, der også appellerer til mellemstanden i samfundet, er det svært at se, at formålet en øget opsparing skulle kunne opfyldes. Og hånden på hjertet: 60.000 kr. er vel en høj indtægt i dag, men den er dog vel ikke længere det, man vil kalde en velhaverindtægt. Ja, folketingets medlemmer kender jo den indtægt, især hvis de bor i Jylland. Hvis de ikke har indkomster ved siden af folketingsindtægten, føler de sig så som meget velhavende borgere i vort samfund? Folketingsindtægten ligger jo altid sådan på det beskedne niveau, det har vi jo tilstræbt. Den er måske nok kommet lidt højt op, men vi føler vel ikke, at vi er blevet krosusser af den grund?

En sammenligning af opsparingen i første kvartal 1967 og første kvartal 1968 er endnu ikke mulig. Vi er jo kun for kort tid siden kommet ud af første kvartal 1968, og derfor kan jeg ikke give hr. Egon Jensen de oplysninger, han ønsker.

Der er blevet rejst det spørgsmål, om ikke disse indekskontrakter, vi har, er afskrækkende, når man kapitaliserer statens forpligtelser. Jeg synes i og for sig, at spørgsmålet er ganske interessant, for hvis vi gik hen og kapitaliserede statens forpligtelser på alle andre udgiftsområder, ville vi også opnå kolossale milliardbeløb. Hvis vi f. eks. kapitaliserede den folkepensionsforpligtelse, staten har over for alle ældre medborgere, der er fyldt 67 år, ville vi komme til kolossale beløb. Det afgørende er jo, hvad der skal udredes løbende fra år til år, og vi er endnu ikke gået over til at sige: hvad er vore kapitaliserede undervisningsudgifter? Hvad